

žorskeje hušoŕnosći togo kronprynca. S swěta jo naša strona
pšes tu pšelatu kšej kšutych wojnaŕow! . . . W esmijšo
ščodre ten žef našeje wošady sa tu milnosć, s kotarejuž Wy
tudy a šchuderfano te rany teje wojny sćo gojli a hobalowali.
Žaržćo Wašchu hoplewajuzu ruku tež dalej niž jano tudy nad
tym Božym domom, ale nad našeju zekeju ewangelskeju zerkwu,
kotraž na Wašchu majestosć ako na šwojogo semskego hople-
waŕa glěda. Ten Kněš, fenž do něta jo pomogał, žognuj
Wašchu majestosć a Wašch zekeju dom! Won swarnuj Waš!
Ten Kněš daj še šwěščišch šwojomu hobližu nad Wami a
byž Wam gnadny! Ten Kněš swignij šwojo hobližo na Waš
a daj Wam šwoj měr! Amen.“

„Amen!“ pšchišgłobychu te podla stojeze duchowne a snimi
ten kronprync a šche hušoŕe kněža, ał šgromažone běchu.

S gnuty mi šłowami podari kejžor šaraŕoju ruku a wot-
groni: „Wašcha zerkwja ma ako zerkwja tog měra tudy na
tej kšchojeńskej semji to powołańe, te rany teje wojny tež dalej
gojšch; tych duchownych škušnosć pał jo, hobalowašch, a to
niž jano we zekeju, ale kuždego wošebe. Wy sćo tu wěru
hobšpomněli, we kotrejž ja stojm, a chtož še mnu tež tał stoj,
s tym jo Bog!“

Potom pšchekšchazachu te kněža zekeju zerkwu a chwalichu
jeje rědnosć. We šakristaji še šapšachu do tych kronikowych
knigłow. — Wot tudy jězechu kejžor a šche kněža ku katolskej
zerkwi a buchcu tež tam wot duchownych powitane. Pěšche
pšchizechu s grobu Dürckheimom šlědł a štipichu do groda.
Kejžor powedašcho raš how, pał tam s tymi lužimi, rowno
aby štare snate byli; to běšcho nam wělgi k požiwańu a doby
jomu šchych hutšchobu. Po niži poł gožine šebedachu še te
kněža šaš na šwoje šone a špušchćidju naš, pšchewožone wot
grimajuzeg hurrah-wołańa. Šesabnyty bužo ten žen nam wostasch.
Bog žognuj tog lubeg kejžora a zekeju kejžorski dom! —

